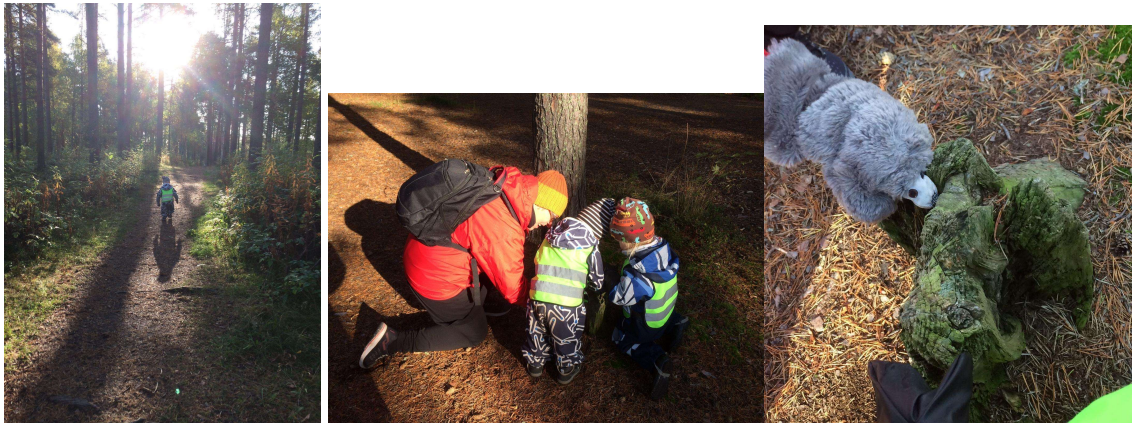

METSÄN HILJAISUUDESTA LÖYTYY ÄÄNIMAISEMA

Kun asetun läsnäoloon
voin tuntea miten
kaikki hidastuu.
Laskeudun silloin
sisäiseen aikaani,
jossa voin kuulla
purojen solinan ja
meren aaltojen kohinan
ja nähdä kotkan
liitävän taivaalla. (Tommy Hellsten 2015, 37.)

Oppiminen on koko kehon, mielen, aistien ja tunteiden asia. Retki metsässä on kävelyä, aistimista, tuoksuja, tuntemista, näkemistä, kuuntelua, ajattelua, havaintoja, sanoja, pysähtymistä. Metsäretki on äänikävelyä. Se on oikea lasten “sokraattinen kävely”; siellä kysellään, pohditaan, tuumaillaan. “Ilman rohkeutta ei voi lähteä maastoon, jossa ei ole polkua. Rohkea luo polun kulkiessaan.” (Tommy Hellsten 2015, 66.; kuvat 1.-3.)

Kuvat 1.–3. Retki alle 3-vuotiaiden kanssa. Täällä on turvallista tutustua maailmaan Niilo-siilin kanssa. (Kuvat Leena Poikela)

Niilo on vähitellen tutustunut lapsiin ja huomannut, ettei heitä tarvitse pelätä. Retkellä opetellaan myös “taikalaulu”: ”Metsänpeitto pellavainen, sammaleinen saniainen, suojaa minimaailmaa pikku-siilin asustaa.” Lapset säestävät laulua luontosoitimilla, kivillä, kepeillä ja kävyillä. Luonnon ja ihmisen jättämät roskat saavat rakenteluleikissä uuden elämän siilin huonekaluina. Luontosoitimet jätetään siileille, “että ne voi sitten perustaa bändin”, kuten yksi lapsista sanoi. Retken aikana ei kiirehdiä, vaan annetaan aikaa pysähtyä, nauttia, tuntea ja toimia. Välipala kuuluu olennaisesti retkeilyyn.

Kuvat 4.–6. kertovat siitä, kuinka 5-vuotiaat lapset suunnittelevat ja rakentavat Niilo-siilin kavereille pesiä lähimetsään. Niilo on oikeasti olemassa – lapset jo muistavat, että se asuu talon portaiden alla. Niilo-siili on myös ujo käsinukke.

Kuvat 4.–6. Viskareilta syntyi yksi yhteinen 2 h+k huoneisto pikkusiilin asustaa. Lopuksi lukko oveen, voimalaulu Metsänpeitto ja kotimatalla vielä kantojen ja kolojen tutkimista. (Kuvat Leena Poikela)

